

Queridos diocesanos:

En el calendario de nuestro escritorio o el que está colgado en la pared de la cocina hay unas fechas señaladas en rojo. Son los domingos o las fiestas importantes. Los restantes números aparecen en negro. En algunos calendarios se usa el color verde para indicar las fiestas de las distintas comunidades autónomas. El día 17 de enero está marcado en negro; sin embargo es una fecha que concita mucha expectación, es la fiesta de san Antonio, Abad, y el pueblo cristiano le tiene mucha devoción al patrón de los animales y protector de los bienes naturales que Dios ha creado para beneficio de los seres humanos. Este santo, como ya sabéis, vivió en Egipto durante los años 251 al 356. Parece que su dedicación fue la de labrador. Hacia los 20 años, vivamente impresionado por la lectura de los evangelios, decidió donar todas sus posesiones a los pobres y retirarse al desierto de la Tebaida. Fundó los primeros monasterios conocidos y atrajo a muchos cristianos a seguir su modo de vida de silencio, de oración y de pobreza. Se extendió rápidamente la devoción al santo en las comunidades cristianas llegando hasta hoy su influencia.

En la ciudad de Lleida es muy popular la bendición de animales de compañía a las puertas del oratorio de La Sang, tras la celebración de la Eucaristía, ese mismo día 17. Como se ha hecho en años anteriores por cuestiones laborales, los labradores organizarán para el sábado siguiente la cabalgata con los animales del trabajo ordinario. Acuden muchos devotos y la invitación está abierta a todos los que deseen participar en la misma.

Seguramente es un buen día para recordar y agradecer la vida y el trabajo de las gentes del campo; las de nuestras comarcas son muy conscientes de la importancia de la agricultura y de la ganadería para el bienestar de toda la sociedad. Últimamente la creatividad y el esfuerzo han hecho posible nuevas formas de cuidado del campo, extensión de las zonas de regadío, ampliación en cantidad y calidad de granjas, mecanización y aprovechamiento de visitas turísticas. Y muchos etcéteras que harían excesivamente prolijo enumerar. Sin embargo hay también nubarrones que se ciernen sobre las cabezas de este importante sector que conviene no olvidar y que sus reivindicaciones merecen ser atendidas con rapidez y eficacia. Los creyentes lo hacemos también solicitando la ayuda de Dios y la intercesión de san Antonio.

Existe una tentación que, con seguridad, se ha producido siempre a lo largo de la historia y contra la que es conveniente luchar con tenacidad y constancia. Es la siguiente: que cada sector o colectivo busque su propio beneficio y se aproveche de su situación más o menos privilegiada reclamando aquello que le parece justo pero acentuando el individualismo y olvidando la solidaridad con otros grupos y sectores. El cristiano pide para sí pero no relega al hermano, exige justicia para sus reivindicaciones pero no menosprecia las peticiones ajenas, trata del propio bienestar y felicidad personal y familiar pero está atento a aplicar el mensaje del amor hacia todos que predicó Jesucristo y que impregna nuestra vida desde el bautismo participando en la creación de un mundo más justo y fraterno con todos los hombres de buena voluntad.

Por esta razón hoy todos nosotros nos acercamos y comprendemos mejor la situación de quienes viven del campo y se sienten golpeados por tormentas o por sequías, por granizos o por vendavales, por competencias desleales o por escasa producción que impide una vida digna; por promesas incumplidas y por falta de comprensión ante las necesidades expuestas constantemente.

Que san Antonio esté cercano a todos ellos y que su celebración festiva les abra el corazón para preocuparse por los más frágiles de nuestra sociedad.

Con mi bendición y afecto.

+Salvador Giménez, obispo de Lleida.

Estimats diocesans:

Al calendari del nostre escriptori o al que està penjat a la paret de la cuina hi ha unes dates assenyalades en vermell. Són els diumenges o les festes importants. La resta de números apareixen en negre. En alguns calendaris s'utilitza el color verd per a indicar les festes de les diferents comunitats autònomes. El dia 17 de gener està marcat en negre; malgrat tot, és una data que concita molta expectació. És la festa de sant Antoni, Abat, i el poble cristià té molta devoció al patró dels animals i protector dels béns naturals que Déu ha creat per a benefici dels éssers humans. Aquest sant, com ja sabeu, va viure a Egipte durant els anys 251 al 356. Sembla ser que la seva dedicació va ser la de llaurador. Cap als 20 anys, vivament impressionat per la lectura dels evangelis, va decidir donar totes les seves possessions als pobres y retirar-se al desert de la Tebaida. Va fundar els primeres monestirs coneguts i va atraure molts cristians a seguir el seu mode de vida de silenci, d'oració i de pobresa. Es va estendre ràpidament la devoció al sant a les comunitats cristianes, arribant fins a avui la seva influència.

A la ciutat de Lleida és molt popular la benedicció d'animals de companyia a les portes de l'oratori de La Sang, després de la celebració de l'Eucaristia, aquell mateix dia 17. Com s'ha fet en anys anteriors per qüestions laborals, els pagesos organitzaran la cavalcada amb els animals de treball per al dissabte següent. Hi acudeixen molts devots i la invitació està oberta a tothom que desitgi participar-hi.

Segurament és un bon dia per recordar i agrair la vida i el treball de la gent del camp; la de les nostres comarques és molt conscient de la importància de l'agricultura i de la ramaderia per al benestar de tota la societat. Últimament, la creativitat i l'esforç han fet possible noves formes de treballar el camp, l'extensió de les zones de regadiu, l'ampliació en quantitat i qualitat de les granges, la mecanització i aprofitament de visites turístiques. I molts etcèteres que farien excessivament prolix enumerar. Tot i això, també hi ha núvols foscos que amenacen aquest important sector que convé no oblidar i les seves reivindicacions mereixen ser ateses amb rapidesa i eficàcia. Els creients ho fem també sol·licitant l'ajuda de Déu i la intercessió de sant Antoni.

Existeix una temptació que, amb tota seguretat, s'ha produït sempre al llarg de la història i contra la que convé lluitar amb tenacitat i constància. És la següent: que cada sector o col·lectiu busqui el seu propi benefici i s'aprofiti de la seva situació més o menys privilegiada reclamant allò que li sembli just però accentuant l'individualisme i oblidant la solidaritat amb altres grups i sectors. El cristià demana per a ell, sí, però no relega el germà, exigeix justícia per a les seves reivindicacions però no menysprea les peticions alienes, tracta del propi benestar i felicitat personal i familiar però està atent a aplicar el missatge de l'amor envers els altres que va predicar Jesucrist i que impregna la nostra vida des del baptisme participant en la creació d'un món més just i fratern amb tots els homes de bona voluntat.

Per aquesta raó avui tots nosaltres ens apropem i comprenem millor la situació dels que viuen del camp i se senten colpejats per tempestes o per sequeres, per pedregades o per ventades, per competències deslleials o per una escassa producció que impedeix una vida digna; per promeses incomplertes i per falta de comprensió davant les necessitats exposades constantment.

Que sant Antoni estigui proper a tots ells i que la seva celebració festiva els obri el cor per preocupar-se pels més fràgils de la nostra societat.

Amb la meva benedicció i afecte.

+Salvador Giménez, bisbe de Lleida.